

Han følte sig urolig og nedstemt. Han fortrød vel ikke, at han var taget hertil; men han ønskede det hele vel overstaaet. Han havde kun een Gang før set et Menneske dø; det var hin Dag i Nyboder, da den gamle Højbaadsmand var bleven bragt halvt livløs hjem fra sin Spaseretur. De uhyggelige Erindringer, der knyttede sig til dette Dødsfald, Højbaadsmandens Angst og de andres Opskræmthed, forfulgte ham nu hele Tiden.

Ved Aftenstid indtraf de to endnu ventede Søskende, Thomas og Ingrid, den sidste i Følge med sin Mand. Thomas var en rødmosset Teolog med et sat Væsen, bag hvilket der skjulte sig megen Følelse tilligemed en stærk men noget vantreven Ærgerrighed. Ingrid var en lille, selvsikker Provinsfrue, en fuldblods Sidenius, for hvem Løgstør var en By af Rang, fordi hun og hendes Mand og Børn boede der.

Faderen havde et Par Gange i Dagens Løb slaaet Øjnene op og syntes da ganske klar; men han havde kun vanskeligt kunnet gøre sig forstaaelig og var efter faa Minutters Forløb atter sunken hen i Bevidstløshed.

Lægen var netop inde hos ham paa sit Aftenbesøg. Da han kom ud derfra, sagde han til Signe, der fulgte ham ud i Forstuen:

„Jeg vil ikke skjule for Dem, at Deres Fader næppe lever Natten over. Jeg venter, at De lader mig kalde, dersom min Tilstedeværelse skulde ønskes.“

Hans Forudsigelse slog til. Klokken var lidt over To om Natten, da alle i Huset blev vækket; Dødsstunden var kommen. Per, der — rejsetræt og ør efter næsten to Døgns uafbrudte Vaagen — var falden i en stentung Søvn, kunde ikke straks blive klar over, hvor han befandt sig. Han havde i sine Drømme færdedes i Berlin sammen med Fritjof og nogle af dennes Kunstner venner. De var netop kommen kørende i en Droske til deres Stamknejs i Leipzigerstrasse, da Døren til hans Kammer aabnedes og Signe kom ind med et Lys i Haanden og bad ham komme ned.

I det Øjeblik, det gik op for ham, hvor han var, og hvad Søsterens Ord betød, kom han til at ryste af Kulde. Overgangen fra Verdensbyens glade Tummel til Søsterens stille Dødsbebudelse